

IZOLA, PIRAN ▶ Pregledna razstava akademske kiparke Matejke Belle

Ko se zasmješ do neba

"Kiparkina dela zaznamuje samosvoja, z duhovno in erotično simboliko prepojena interpretacija oblik. Erotika je v njenih delih detabuizirana in prikazana kot obnavljanje življenja ter sodelovanje moškega in ženskega principa," je kiparsko ustvarjanje akademske kiparke Matejke Belle, ki razstavlja v izolski Insuli in v Galeriji Hermana Pečariča v Piranu, označil likovni kritik Mario Berdič, ki se njenemu kiparskemu delu posebej posveča.

V sodelovanju z Obalnimi galerijami je Galerija Insula pretekli konec tedna na dveh mestih, v Izoli in Piranu, odprla pregledno razstavo kiparke **Matejke Belle**, Kraševke, ki se posveča izključno tehniki klesanja v kamnu, kar je nedvomno tudi zapuščina njene družine, znanih kamnosekov s Kraša.

Ne samo dejstvo, da gre za pregledno razstavo, tudi naslov razstave sam *Zapuščina* je pomenljiv. Kot bi komu nekaj zapuščali ali se od nečesa poslavljali.

"Zakaj Zapuščina? To je ostalo. Delo se je ustavilo," stvarno, a ne brez trpkosti, ob otvoritvi na naše vprašanje odgovarja Belletova. Trdo kiparjenje v kamnu ji je namreč pustilo poškodbe hrbtenice, da ne ve, če bo še kdaj lahko ustvarjala. Vsaj v kamnu, trdem kraškem kamnu z lepoto in mehko - kljub temu, da jih ima komaj nekaj čez štirideset - morda nikoli več.

V njenih kipih je zlasti čutiti težnjo po vzpostavitvi harmonije med sakralnostjo in erotizmom, čutnim in racionalnim, organskimi in geometrijskimi oblikami ter mehkiimi ženskimi in grobimi

Matejka Belle na otvoritvi v Insuli

moškimi površinami. Umetničine *"vitalno prekipjevajoče, iz kraških tal izvirajoče plastike"* po besedah Berdiča težijo po zlitju

nasprotij med spoloma v harmonično celoto, ki ga doživlja kot gibalno sveta.

Belletova v svoji elegantni klasični obdelavi kamna skuša v harmonijo in osmišljanje bivanja ujeti sintezo nasprotij: moški-ženska, ki ga v svoji enkratnosti in minljivosti doživljamo tudi kot bolečino, a v svojem večnem krogu je edini osmišljujoč princip, ki večno poraja življenje.

Ko se sprehodimo med kipi, se nam za hip zazdi, da je v teh kamnih ujeta vse, kar nam je narava podarila, in vse, kar človeka dela takšnega, kot je. Vse, kar iz tega odnosa izvira, nas osrečuje, v vesoljnem neredu raztesnjuje in hkrati boli.

A ko sem se sprehodila med polkrožno postavitvijo miniaturnih, kjer iz okrogle ploskve izraščajo štrclji, ki simbolično nedvoumno ponazarjajo to, kar ponazarjajo, čeprav niso ravno realistični, sem se na glas zasmejala. Kako duhovito!

Ko se iz bolečine kdaj zamislimo, kako neznatna reč nam osmišlja življenje, nas radosti in boli - v večnem pretakanju narave sicer ne, a v enkratnih primerih zagotovo - in se za hip oddaljimo, tako kot nam doživetja oddalji čas, se kdaj zares iz srca zasmejemo.

Mene je v tej svoji vitalni in duhoviti maniri izraza kiparka očarala.

MAJDA SUŠA

Primerne novice, 16. julij 2009